

MISSIONARY VOCATION OF OUR CHURCH

Неділя 25-та по Зісланні Святого Духа. Глас 8.
Св. всехв. ап. Андрія Первозванного

25th Sunday after Pentecost. Tone 8.
Holy and All-praised Apostle Andrew the First-called

Epistle / Апостол - Ефесян / Ephesians 4, 1-6
Gospel / Євангеліє - Луки / Luke 10, 25-37

Eternal Perspective: The mission aims to lead souls to eternal life with God.

In the Gospel of Luke 10:25-37, Jesus shares the Parable of the Good Samaritan, a profound lesson that illuminates the heart of Christian mission: to love God and neighbour, thereby guiding souls toward eternal life. The parable responds to a lawyer's question, "What must I do to inherit eternal life?" Jesus affirms the lawyer's recitation of the greatest commandments - to love God with all one's heart, soul, strength, and mind, and to love one's neighbour as oneself (Luke 10:27). Through the parable, Jesus expands this teaching, revealing that true love for neighbor transcends boundaries and calls for selfless compassion, a mission rooted in an eternal perspective.

The story of the Good Samaritan illustrates this mission in action. A man, beaten and left for dead, is ignored by a priest and a Levite, yet a Samaritan - an outsider despised by the Jews - stops to help. He binds the man's wounds, provides for his care, and ensures his recovery (Luke 10:33-35). This act of mercy reflects the eternal perspective of the Gospel: every soul is precious to God, and acts of love and compassion are steps toward fulfilling God's call to lead others to Him. The Samaritan's actions embody the mission to see others not merely as strangers but as neighbors, worthy of care and dignity, created for eternal communion with God.

An eternal perspective shapes the Christian mission by anchoring it in the hope of eternal life. Jesus' instruction to "go and do likewise" (Luke 10:37) is a call to action for all believers to live out this love in practical ways. Missionaries, inspired by this parable, aim to lead souls to God not only through preaching but through tangible acts of kindness, justice, and mercy. Whether offering aid to the marginalized, comforting the suffering, or sharing the Gospel, the mission reflects God's desire for all to inherit eternal life through faith and love.

The parable also challenges believers to overcome prejudice and self-interest, as the Samaritan did, to embrace a universal love that mirrors God's own. By doing so, missionaries participate in God's redemptive plan, pointing others toward the eternal life promised through Christ. The mission is not merely temporal but eternal, seeking to draw souls into a relationship with God that transcends this world. As Jesus teaches in Luke, the path to eternal life is walked through love - love that sacrifices, serves, and sees every person as a reflection of God's image, destined for His kingdom.

In conclusion, the mission to lead souls to eternal life with God, as illuminated by Luke 10:25-37, calls Christians to embody the love of the Good Samaritan. By loving God and neighbour with selfless compassion, missionaries fulfill the greatest commandments and guide others toward the eternal hope found in Christ. This eternal perspective transforms every act of mercy into a step toward God's kingdom, where all are invited to dwell in His love forever.

FOLLOW UP MEDITATION:

The priest and the Levite, who passed by the wounded man, were not necessarily bad people. They were simply too preoccupied with their own interests to stop to help a man in need. How often do we find ourselves “too busy” to make that phone call to a lonely person or to visit someone in the hospital? How often do we avoid “getting involved” because someone’s difficulty is “not my problem”? The Samaritan also had important plans. He had to be somewhere by nightfall. However, he was able to put his own interests aside and help someone in need.

ACTIVITY THIS WEEK: This week let us actually look for opportunities to set aside our own interests and reach out to person who could use our help.

Вічна перспектива: Місія спрямована на те, щоб привести душі до вічного життя з Богом.

У Євангелії від Луки 10:25-37 Ісус розповідає притчу про доброго самарянина, глибокий урок, який висвітлює суть християнської місії: любити Бога і ближнього, таким чином скеровуючи душі до вічного життя. Притча є відповіддю на запитання законовчителя: «Що мені робити, щоб успадкувати вічне життя?» Ісус підтверджує відповідь законовчителя про найбільші заповіді - любити Бога всім своїм серцем, душею, силою і розумом, а ближнього - як самого себе (Луки 10:27). Через притчу Ісус розширює це вчення, показуючи, що справжня любов до ближнього долає межі і вимагає безкорисливого співчуття, місії, яка ґрунтується на вічній перспективі.

Історія доброго самарянина ілюструє цю місію в дії. Чоловіка, побитого і залишеного напризволяще, ігнорують священник і левіт, але самарянин - чужинець, якого зневажали юдеї, - зупиняється, щоб допомогти. Він перев'язує рани чоловіка, забезпечує його догляд і піклується про його одужання (Луки 10:33-35). Цей акт милосердя відображає вічну перспективу Євангелія: кожна душа є цінною для Бога, а вчинки любові та співчуття є кроками до виконання Божого покликання вести інших до Нього. Дії самарянина втілюють місію бачити в інших не просто чужинців, а ближніх, гідних турботи і поваги, створених для вічного спілкування з Богом.

Вічна перспектива формує християнську місію, закріплюючи її в надії на вічне життя. Настанова Ісуса «іди і роби так само» (Луки 10:37) є закликом до дії для всіх віруючих втілювати цю любов на практиці. Місіонери, тай усі ми, які є охрещені, натхненні цією притчею, прагнуть вести душі до Бога не лише через проповідь, а й через конкретні вчинки доброти, справедливості та милосердя. Чи то надаючи допомогу знедоленим, чи втішаючи страждених, чи ділячись Євангелієм, місія відображає Боже бажання, щоб усі успадкували вічне життя через віру і любов.

Притча також закликає віруючих долати упередження та егоїзм, як це зробив самарянин, щоб прийняти універсальну любов, яка відображає Божу. Таким чином, місіонери беруть участь у Божому плані спасіння, скеровуючи інших до вічного життя, обіцяного через Христа. Місія є не лише тимчасовою, але й вічною, прагнучи привести душі до стосунків із Богом, які перевищують цей світ. Як навчає Ісус у Луки, шлях до вічного життя проходить через любов - любов, яка жертвує, служить і бачить у кожній людині відображення Божого образу, покликаного та призначеного для Його Царства.

На завершення, місія вести душі до вічного життя з Богом, як це висвітлено в Луки 10:25-37, закликає християн втілювати любов доброго самарянина. Любячи Бога і ближнього з безкорисливим співчуттям, місіонери виконують

найбільші заповіді та скеровують інших до вічної надії, знайденої в Христі. Ця вічна перспектива перетворює кожен акт милосердя на крок до Божого Царства, де всіх запрошено перебувати в Його любові назавжди.

ДОДАТКОВА МЕДИТАЦІЯ:

Священик і Левит, які проходили повз пораненого чоловіка, не обов'язково були поганими людьми. Вони просто були надто зайняті власними інтересами, щоб зупинитися та допомогти нужденній людині. Як часто ми буваємо «надто зайнятими», щоб зателефонувати самотній людині або відвідати когось у лікарні? Як часто ми уникаємо «втручатися», бо чиїсь труднощі «не моя проблема»? Самарянин також мав важливі плани. Він мав бути десь до настання ночі. Однак він зміг відкласти власні інтереси та допомогти нужденній людині.

ЗАВДАННЯ ЦЬОГО ТИЖНЯ: Цього тижня давайте шукати можливості відкласти власні інтереси та звернутися до людини, якій потрібна наша допомога.